

Gaziel

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

Valentí Puig, periodista, novel·lista i assagista, ens comentava el dia 23 de maig, parlant d'una república sense llei, que es troba en "una posició que segueix allunyada de la lleialtat a la llei, i que l'horitzó de la república sense lleis, més pròximes al colpisme soft que llança la pedra i amaga la mà". Un gran periodista, de nom Agustí Calvet –àlies *Gaziel*–, va exercir fins a l'any 1936, a l'inici de la Guerra Civil, de cap del diari *La Vanguardia*. Passat el caos, durant els anys de la brutal guerra fins al 1940,

Gaziel no va poder sinó concloure: "Tot s'ha perdut." Avui s'acosta a la realitat més del que sembla.

Fèlix Riera, a *Just abans del salt endavant* (2017), planteja la durada de Catalunya d'un llarg període de cinquanta anys. Tanmateix, observa que continua en l'independentisme; l'ocupació partidista dels espais públics; l'intent de saltar-se les lleis; l'absència a una acció de govern efectiva; les mentides de l'independentisme; la irresponsabilitat; i ningú no vol acceptar les conseqüèn-

cies penals dels seus actes. Per la seva banda, dit per Gaziel, Catalunya va ser entre totes les terres d'Espanya, la que més va contribuir a l'adveniment de la dictadura. I ara, caiguda la dictadura, què farà Catalunya?

El separatisme –o independentisme– era una mala solució tal com indicava Gaziel en els fets que –l'any 1930– valorava. Afirmava que el separatisme és políticament, per a Catalunya, quelcom a vegades més difícil que l'intervencionisme; materialment, el separatisme requereix com a obra humana, com a problema a resoldre i pla a executar un esforç infinitament més gran que l'exigit per l'estat espanyol i modificar-ho. De manera que, en el fons del separatisme català, sempre hi

ha hagut una contradicció radical. El separatista creu impossible entendre's amb la resta dels espanyols.

Com continuava Gaziel, al mateix temps, el separatisme ha estat sempre a Catalunya una pura nul·litat. El pocs fets obtinguts van arribar via els interaccionismes. I el separatisme no va fer més que desfer la cosa feta, tot carregant-se l'anul·lació o destrucció de la cosa aconseguida i deixant Catalunya desolada i inerm, sense la més vaga, sense la més remota, sense la més quimèrica compensació. I continuant amb les seves paraules: "El separatisme és una il·lusió morbosa que amaga una absoluta impotència."

Els textos que he citat an-

teriorment, a banda de les aportacions del més que l'il·lustre Gaziel, són obra de Jordi Canal, historiador espanyol i professor de l'École des Hautes Études en Sciences Sociales (EHESS) de París, i autor del llibre, que he citat anteriorment, amb el títol *Con permiso de Kafka: El proceso independentista en Cataluña*. El professor Jordi Canal acaba els seus parlaments citant *El Procés* de Franz Kafka, tot dient: "Cal veure el que duraran els processos en els darrers temps." Va dir, també, Kafka que "l'únic que puc fer és mantenir el sentit comú fins al final".

Tot plegat, un programa revolucionari en temps de processos. Us sona, oi?